

Janusz Podgórski

Borucino, gm. Stężyca, woj. gdańskie. Stanowisko 2

Informator Archeologiczny : badania 19, 62-63

1985

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

HALOBRZEGI
woj. rzeszowski
Stanowisko 5

Muzeum Okręgowe
w Rzeszowie

Badania prowadził mgr Sylwester Czopek. Finansował Muzeum Okręgowe w Rzeszowie. Drugi sezon badań. Osada grupy tarnobrzeskiej /kultura łuszyckiej/ z okresu halstackiego, ślady osadnictwa kultury pucharów lejkowatych.

Kontynuowano badania obejmując eksploracją 610 m² powierzchni stanowiska w części najbardziej narażonej na zniszczenie /kontynuacja obszaru przebadanego w 1984 r. w kierunku południowo-wschodnim/. Odkryto i wyeksplorowano 55 obiektów: śladów po świączkach, z których część wiąże się w zarysy 2 budynków, palenisk, jam zasobowo-odpadkowych, obiektów z polepą /piec?/ oraz trudnych do interpretacji, nieregularnych jam. Wszystkie obiekty wiązać trzeba z grupą tarnobrzeską. Z obiektów 1 warstwy kulturowej, mającej charakter spływowy, pozyskano 6,765 materiałów ruchomych. Zdecydowana ich większość odpowiada III fazie grupy tarnobrzeskiej /fragmenty garnków z daturkami pod krawędzią i listwami płaskimi, talerze-płacki/, datowanej na okres halstański i wczesny lateński /?/.

Niewielka część materiału ruchomego pochodzi ze zniszczonej osady /?/ kultury pucharów lejkowatych. Nie udało się odkryć żadnego obiektu związanego z tą kulturą. Zabytki ruchome tej kultury reprezentowane są przez fragmenty naczyń zdobionych stemplem pod krawędzią /pucharów/, fragmenty flasz z kryzą oraz materiał krzemienisty: rdzeń, łuszczenie, wiórowce, widry i odłupki /przeważa surowiec wolski, mniej jest krzemienia narsutowego, świeciechowskiego, pastastego, rachowskiego i czekoladowego/. Całość materiałów kultury pucharów lejkowatych odpowiada wczesnemu etapowi fazy klasycznej grupy południowo-wschodniej.

Materiały i dokumentację z badań złożono w Muzeum Okręgowym w Rzeszowie.

Nie przewiduje się kontynuacji badań.

BIELAWSKA WIEŚ, gm. Bielawy
woj. skierniewickie
Stanowisko 5

Uniwersytet Warszawski
Instytut Archeologii

Badania prowadził dr Jan Michałski przy współudziale mgr. Jacka Wysockiego. Finansował WKZ w Skierniewicach. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko /?/ kultury łuszyckiej z okresu halstackiego i ślady osadnictwa neolitycznego.

Stanowisko znajduje się na niewielkim, płaskizym wzniesieniu pagórkim i w jego najbliższej okolicy, po prawej stronie drogi z Bielawskiej Wsi do Marywili. Przebadano dwa wykopki, każdy o wym. 5 x 2 m, położone w odległości 10 m od siebie. Nie stwierdzono występowania warstwy kulturowej. Jedynie w ziemi ornej znaleziono niezbyt liczne ułamki naczyń kultury łuszyckiej i neolitycznych. W jednym z wykopów odznaczono 4 obiekty. Na powierzchni dwóch znajdowały się duże kamienie. W ich wypieliskach znaleziono jedynie pojedyncze, niewielkie fragmenty ceramiki kultury łuszyckiej, a tylko przy samym brzegu jednego z obiektów natrafiono na brązową zausznice gwóźdźowatą typu scytyjskiego. Występowanie na powierzchni dużej ilości ceramiki i ułamków przepalonych kości ludzkich sugeruje, że mogło tu być cmentarzysko kultury łuszyckiej. Może ono być w znacznej mierze zniszczone.

Badania będą kontynuowane.

BOCHENIEC, gm. Małogoszcz
woj. kieleckie
Stanowisko 2

patrz
epoka brązu

BORUCINO, gm. Stężyca
woj. gdańskie
Stanowisko 2

Muzeum Archeologiczne
w Gdańsku

Badania prowadził mgr Janusz Podgórecki. Finansował WKZ w Gdańsku. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko płaskie kultury wschodniopomorskiej z okresu Hallstatt D. Osada z wczesnej epoki żelaza.

Stanowisko położone jest ok. 400 m na południowy zachód od wsi, na wzniesieniu, między doliną rzeki Borusianki a drogą Kartuszy-Bytów.

Cmentarzysko zostało odkryte podczas orbit w 1979 r. W następstwie zgłoszenia przeprowadzono tu doraźne badania ratownicze, w wyniku których zbędano grób skrzynkowy nr 1, zawierający 3 sдобionej popielnice, w tym 2 twarzowe, szpilę kościaną i fragment kołczyka brązowego. W 1983 r. w wyniku ponownego zgłoszenia, zbędano mały grób skrzynkowy nr 2, zawierający 1 zniszczoną popielnicę. Grób znajdował się w południowej partii stanowiska.

W 1985 r. założono 2 wykopy o łącznej powierzchni ok. 110 m², usytuowane na kulminacji wzniesienia. Odkryto ogółem 13 obiektów, w tym zniszczony grób popielnicowy nr 1 i 12 jam /nr 3-6, 8-15/ oraz umiejscowiono grób nr 1. Jamy w rzucie poziomym owalne lub nieregularne, z wypełniskiem w kształcie niecki. Zawierały niewielkie materiały zabytkowe: przede wszystkim węgiel drzewny oraz niekiedyłamki ceramiki i kości zwierzęce / jamy nr 8 i 10 bez materiału/.

W 1985 r. przeprowadzono ponownie doraźne badania ratownicze. Na północie od wykopy i odkryto grób skrzynkowy nr 16, z pokrywą, zawierający 2 szerokołecowe popielnice, nakryte misami. W pobliżu wykopy nr 2 odsłonięto zniszczony grób popielnicowy nr 17 z fragmentami popielnicy i misy - pokrywy. Zaobserwowane po orce ślady spaleniwy wskazują, że należy się liczyć z obecnością jam i paleńsk, a także grobów, w południowej i środkowej partii stanowiska.

Wskazana jest kontynuacja badań.

BROSZĘCIN, gm. Rzęśnia
woj. piotrkowskie
Stanowisko 12

PP Pracownie Konserwacji Zabytków
Pracownia Archeologiczna
Oddział w Poznaniu

Badania prowadzili mgr mgr Józef Marcinkiewicz, Piotr Śniady i Piotr Wawrzyniak /autor sprawozdania/. Finansował COBPCO "Poltegor" we Wrocławiu. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko 1 osada /?/ ludności kultury łużyckiej.

Stanowisko zlokalizowane jest w północnej części przyczółka Kolonia Broszęcin, w obrębie niewielkiego lasu, pdł ornich i łąk, w pobliżu zagrody ob. A. Saczeńskiego. Położone jest na krawędzi i stoku małej doliny rzeki Krasowka, na garbie terenowym zbudowanym z luźnych piasków pokrytym zdegradowaną glebą brunatną wytworzoną z piasków siabogliniastych.

Badania wykopaliskowe miały charakter ratowniczy /w związku z zamierzoną na tym terenie budową odkrywkowej kopalni węgla brunatnego "Szczerców"/. Przedtem przeprowadzono wstępne badania inwentaryzacyjne /wykonano plan sytuacyjno-wysokościowy, planografię materiału powierzchniowego i dokonano odwiertów - w badaniach tych, obok osób wymienionych wyżej, brali również udział mgr mgr: E. Krause i A. Krzyżkowiak/. Wykop badawczy o powierzchni 88 arów zlokalizowano w północno-zachodniej części stanowiska.

Wstępne dane prowadzą do następujących wniosków:

- w części północno-wschodniej i północnej wykopy znajduje się mocno zniszczona cmentarzysko ludności kultury łużyckiej. Wydzielono 18 /?/ grobów. W niektórych z nich zarejestrowano resztki konstrukcji kamiennych /bruki/. Wyposażenie grobów było bardzo ubogie /ulamki naczyń, alekcyjne i bardzo drobne fragmenty przepalonych kości ludzkich/.

- w części zachodniej natrafiono na pozostałości osady /?/ bądź obozowiska /?/ ludności również kultury łużyckiej. Zadokumentowano zarysy 17 /?/ chat lub ziemianek wraz z towarzyszącymi im obiektami - jamami gospodarczymi /?/, odpadkowymi i dołkami postępowymi;

- zadokumentowano także znaczną ilość bardzo enigmatycznych obiektów o nieokreślonym chronologicznie pochodzeniu.

Materiały i dokumentacja z badań przechowywane są w Pracowni Archeologicznej PP PKZ O/Poznań.

Badania będą kontynuowane.

BRZEZIE, gm. Piaseczno
woj. kaliskie
Stanowisko 28

Muzeum Okręgowe Ziemi Kaliskiej
w Kaliszu

Badania prowadził mgr Edward Pudęko. Finansował WKZ w Kaliszu. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko kultury łużyckiej z wczesnej epoki żelaza. Cmentarzysko kultury przeworskiej z okresu B₂-C₁. Ślad osadnictwa z okresu wczesnego średniowiecza /XII w./.

Wykopiska objęły obszar 3,5 ara położony na terenie nowych działek budowlanych w Brzeziu. Na wstępnie przesłanym cmentarzysku odkryto w sumie 54 pochówki, w tym 47 grobów charakterystycznych kultury łużyckiej i 7 z okresu kultury przeworskiej. Pochówki wczesniejsze grupowały się we wschodniej części badanego terenu, obejmując swym zasięgiem także pewny obszar rosnącego opodal lasu. Uchwycony został południowy zasięg swartego rodzinnego cmentarzyska, które od położonej w pobliżu kulminacji oddzielało niewielkie obniżenie terenu. Większość grobów przykryta została nieregularnie słożonymi brukami kamiennymi. W jednym zaś /40/85/ wystąpił pionowo ustawiony kamień pełniący być może rolę stali zaznaczającej grób na powierzchni gruntu. Na uwagę zasługuje wyposażenie grobu dziecięcego /27/85/, które stanowiły naczynia oraz także wykonane z gliny grzechotki i szabwki: krzątek z trzema otworami i dwa trójkąty w towarzystwie przedmiotu żelaznego /pierścienia?/. Z innych smalcisk stanowiących dary grobowe wymienić należy: różnorodną paciorki /głębokie, szklane, brązowe i kamienne/, okręty drewniane brązowe, fragmenty